

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **A. T. T.**, narozený dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Milady Horákové 1957/13 , 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2024, č. j. MV-102602-4/SO-2024,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2024, č. j. MV-102602-4/SO-2024, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 30. 5. 2024, č. j. OAM-215106-5/MC-2024. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zastavil řízení o žádosti žalobce o vydání

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

povolení k pobytu dlouhodobě pobývajícího rezidenta v Evropském společenství. Žalobce se současně předmětnou žalobou domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že zastavení řízení podle § 66 odst. 1 správního řádu bylo nezákonné, neboť vydání průkazu o povolení k pobytu pro dlouhodobě pobývajícího rezidenta je podle článku 8 odst. 2 a 3 Směrnice č. 2003/109/ES (dále jen „Směrnice“) právně možné, a tedy i přípustné. Vydání průkazu o povolení k pobytu pro dlouhodobě pobývajícího rezidenta předpokládá i § 84 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), byť neodpovídá článku 8 odst. 3 Směrnice.
3. Dle žalobce došlo k nedorozumění ohledně předmětu jeho žádosti. Nežádal o vydání povolení k pobytu dlouhodobě pobývajícího rezidenta, ale toliko o vydání průkazu podle článku 8 odst. 3 Směrnice, který by mu umožňoval prokazovat, že je osobou, které bylo v dětství toto postavení přiznáno.
4. Žalobce dále namítal, že Směrnice nezná zánik postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta přímo ze zákona. Právní úprava obsažená v § 85 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, na níž správní orgán odkazoval odporuje článku 13 Směrnice, podle kterého mohou být vnitrostátní předpisy pouze příznivější. Uvedl, že Směrnice již jednou přiznané postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta nesvazuje s podmínkou, aby cizinec na území členského státu disponoval ještě jiným pobytovým oprávněním. Úvahy žalovaného o vázanosti právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta na konkrétní pobytové oprávnění cizince na území nemají dle názoru žalobce ve Směrnici žádnou oporu.
5. Dále uvedl, že žalovaný Směrnici nesprávně vyložil a aplikoval, neboť Směrnice pro členské státy závazně stanoví, z jakých důvodů a za jakých podmínek může právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta zaniknout nebo být zrušeno. Žalobce konstatoval, že Směrnice nezná zánik tohoto právního postavení přímo ze zákona, resp. společně se zánikem jiného pobytového oprávnění. Zdůraznil, že neusiloval o vydání vnitrostátního povolení k pobytu, ale pouze o vydání průkazu dlouhodobě pobývajícího rezidenta podle článku 8 odst. 3 Směrnice, protože toto postavení stále má, neboť nezaniklo ani nebylo zrušeno žádným směrnici upraveným způsobem. Žalobce dodal, že argumentaci týkající se skutečnosti, že Směrnice nezná zánik postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta přímo ze zákona a že § 85 odst. 3 zákona o pobytu cizinců odporuje článku 13 Směrnice uplatnil již v odvolání, avšak žalovaný na ni nijak nereagoval a napadeného rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření shrnul průběh správního řízení. Odmítl žalobní námitky a odkázal na spisový materiál a na napadené rozhodnutí. Dodal, že žaloba neobsahuje žádnou novou relevantní argumentaci, která by zpochybňovala správnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný konstatoval, že napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky na odůvodnění rozhodnutí stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu. Vyjádřil přesvědčení, že věc byla posouzena správně a v souladu se zákonem o pobytu cizinců i správním řádem.
7. Rovněž setrval na svém závěru, že dnem nabytí právní moci rozhodnutí ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu na území, tj. dnem 23. 8. 2016, pozbyl žalobce i postavení

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

dlouhodobě pobývajících rezidenta. Dle žalovaného je toto v souladu s článkem 8 Směrnice. Provázanost trvalého pobytu s postavením dlouhodobě pobývajících rezidenta odůvodnil v napadeném rozhodnutí. Poznamenal, že uvedené postavení je třeba chápat jako určitou nadstavbu ke konkrétnímu povolenému pobytu na území a je vyloučeno, aby cizinec na území pobýval na základě tohoto postavení, aniž by současně neměl vydáno povolení k pobytu na území. Z tohoto důvodu byla žádost žalobce o vydání povolení k pobytu dlouhodobě pobývajících rezidenta vyhodnocena jako zjevně právně nepřipustná. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
9. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný nezabýval jeho argumentací týkající se skutečnosti, že Směrnice nezná zánik postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta přímo ze zákona a že § 85 odst. 3 zákona o pobytu cizinců odporuje článku 13 Směrnice. Soud předně uvádí, že žalovaný se k těmto námitkám konkrétně nevyjádřil. V napadeném rozhodnutí však uvedl, že s ohledem na ustanovení zákona o pobytu cizinců, je zřejmé, že právního postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta je vždy svázáno s konkrétním pobytovým oprávněním cizince na území. Toto postavení je cizinci možné přiznat v rozhodnutí o vydání pobytového oprávnění na území, a to za splnění zákonem stanovených podmínek, nebo až dodatečně v samostatném řízení na žádost cizince. Podmínkou ale vždy je existence platného pobytového oprávnění, na které je toto postavení vázáno. Cizinec tedy může mít povolení k pobytu bez přiznaného právního postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta, nikoliv naopak. Žalovaný rovněž uvedl, že dlouhodobě pobývajícím rezident je vždy cizinec pocházející ze 3. země, který je dlouhodobě usazen v některé ze členských zemí, tzn. musí mít v této zemi platné povolení k pobytu (trvalý nebo dlouhodobý pobyt). Zánikem práva pobytu v dané zemi tak zaniká i k němu přiznané postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta. Konstatoval, že žalobce „se mylí dovozuje-li, že povolení k pobytu na území a postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta v ES lze vzájemně oddělit, tedy, že postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta mu bylo zachováno i poté, co mu bylo pravomocně zrušeno povolení k trvalému pobytu na území.“ Žalovaný dále zdůvodnil, že postavení dlouhodobě

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

pobývajícího rezidenta žalobci nelze osvědčit, neboť toto postavení ze zákona pozbyl v okamžiku, kdy mu bylo pravomocně zrušeno povolení k trvalému pobytu dle § 85 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Rovněž ze Směrnice nevyplývá právo žalobce na zachování právního postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta poté, co mu bylo zrušeno pobytové oprávnění na území, tedy v členské zemi. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalovaný se odvolacími námitkami žalobce dostatečně zabýval a vyhodnotil je jako nedůvodné.

12. V této souvislosti soud současně poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu však zároveň po odvolacím orgánu nelze požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100). Těmto požadavkům žalovaný v projednávané věci dostal, neboť z jejího rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházela a jak o nich uvažila. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala. Soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí.
13. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 19. 4. 2024 podal žalobce žádost o vydání povolení k pobytu dlouhodobě pobývajícího rezidenta v Evropském společenství. Správní orgán prvního stupně si obstaral podklady pro rozhodnutí, mezi kterými bylo i jeho rozhodnutí ze dne 22. 7. 2016, č. j. OAM-1014-6/ZR-2016, kterým byla žalobci podle § 77 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a zároveň mu byla stanovena lhůta k vycestování z území České republiky. Následně dne 30. 5. 2024 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí, kterým řízení o žádosti žalobce zastavil, neboť byla zjevně právně nepřipustná. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím.
14. Podle § 83 odst. 1 zákona o pobytu cizinců „ministerstvo v rozhodnutí o povolení k trvalému pobytu přizná cizinci právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta v Evropském společenství na území (dále jen "rezident na území"), jestliže cizinec a) splnil ke dni podání žádosti podmínku 5 let nepřetržitého pobytu na území (§ 68), b) nenarušil závažným způsobem veřejný pořádek nebo neohrozil bezpečnost státu nebo jiného členského státu Evropské unie a c) prokázal zajištění prostředků k trvalému pobytu na území podle § 71“.
15. Podle § 84 odst. 1 zákona o pobytu cizinců uvede ministerstvo rezidentu na území do průkazu o povolení k pobytu záznam "povolení k pobytu pro dlouhodobě pobývajícího rezidenta – EU".

16. Podle § 85 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že „*platnost rozhodnutí o přiznání právního postavení rezidenta na území zaniká zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu.*“
17. Podle článku 8 odst. 2 věty první Směrnice vydávají členské státy povolení k pobytu pro dlouhodobě pobývajících rezidenta dlouhodobě pobývajícím rezidentům. Doba platnosti povolení je minimálně pět let; po uplynutí doby platnosti se automaticky, případně na základě žádosti, prodlužuje. Podle odst. 3 citovaného ustanovení platí, že povolení k pobytu pro dlouhodobě pobývajících rezidenta může být vystaveno ve formě lepicího štítku nebo samostatného dokladu.
18. Podle článku 9 odst. 1 Směrnice ztrácí dlouhodobě pobývající rezident nárok na právní postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta, jestliže
 - a) bylo zjištěno, že právní postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta bylo získáno podvodem;
 - b) bylo přijato opatření k vyhoštění za podmínek stanovených v článku 12;
 - c) se nezdržoval na území Společenství po dobu 12 po sobě jdoucích měsíců.
19. Podle článku 9 odst. 3 Směrnice mohou členské státy stanovit, že dlouhodobě pobývající rezident nemá nadále nárok na právní postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta, ohrožuje-li vzhledem k závažnosti protiprávního jednání, kterých se dopustil, veřejný pořádek, avšak uvedené ohrožení není důvodem k vyhoštění ve smyslu článku 12. Podle odst. 3 téhož ustanovení mohou členské státy odejmout právní postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta v případě odnětí, ukončení platnosti nebo zamítnutí prodloužení mezinárodní ochrany podle článku 14 odst. 3 a článku 19 odst. 3 směrnice 2004/83/ES, pokud právní postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta bylo získáno na základě mezinárodní ochrany.
20. Podle článku 9 odst. 4 Směrnice platí, že dlouhodobě pobývající rezident, který pobýval v souladu s kapitolou III v jiném členském státě, nemá nadále nárok na právní postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta získané v prvním členském státě, pokud je mu podle článku 23 toto právní postavení přiznáno v jiném členském státě. V každém případě ztrácí dotyčná osoba, která po dobu šesti let nepobývala na území členského státu, jenž jí přiznal právní postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta, nárok na udržení tohoto právního postavení v uvedeném členském státě.
21. Dále se soud zabýval námitkami žalobce, dle nichž Směrnice nezná zánik postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta přímo ze zákona a úprava obsažená v § 85 odst. 3 zákona je tedy v rozporu s článkem 13 Směrnice.
22. Soud v této souvislosti předně uvádí, že odnětí či ztráta postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta je upravena v článku 9 Směrnice. Je pravdou, že Směrnice výslovně nestanoví, že postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta zaniká pozbytím pobytového oprávnění, tak jak je tomu v § 85 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
23. Směrnice byla do českého právního řádu transponována novelizací zákona o pobytu cizinců. „Česká republika závazky ze Směrnice transponovala do zákona o pobytu cizinců novelou č. 161/2006 Sb., která nabyla účinnosti 27. 4. 2006. Současně zvolila takový způsob transpozice, že prováděla rozhodování o trvalém pobytu dle tehdejšího § 67 (po novele až do současnosti § 68 zákona), který zároveň novelizovala dle požadavků Směrnice s nově zavedeným institutem „Právní postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta v Evropském společenství na území“ (§ 83 - § 85 zákona o pobytu cizinců). O provádění těchto dvou institutů

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

v jednom jediném řízení svědčí zejména uvozovací věta § 83 odst. 1 zákona o pobytu cizinců) a rovněž tak i skutečnost, že dle § 85 odst. 3 téhož zákona [p]latnost rozhodnutí o přiznání právního postavení rezidenta na území zaniká zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2016, č. j. 9 Azs 95/2016-29).

24. Pokud tedy zákonodárce zmíněné dva instituty takto provázal, jejich provázanost se projevuje i v případě zániku povolení k trvalému pobytu, který je tak svázán se zánikem postavení dlouhodobě pobývacího rezidenta. Jakékoliv jiné řešení by z pohledu právní úpravy bylo krajně nekoncepční a odporovalo by jejímu smyslu. Zákonodárce nijak nepočítal s možností, že by cizinec nebyl držitelem příslušného pobytového oprávnění, ale postavení dlouhodobě pobývacího rezidenta by mu nezaniklo, neboť to vyplývá rovněž z § 84 zákona o pobytu cizinců, dle kterého se záznam o povolení k pobytu pro dlouhodobě pobývacího rezidenta značí do průkazu o povolení k pobytu. Z toho plyne, že se jedná o neoddělitelně provázané instituty a zákon nepočítá s tím, že by povolení k pobytu pro dlouhodobě pobývacího rezidenta samostatně existovalo při zániku pobytového oprávnění. (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 18. 9. 2024, č. j. 4 A 1/2024-35).
25. Provázanost uvedených institutů, tak jak je upravena v zákoně o pobytu cizinců, je rovněž v souladu se smyslem a účelem Směrnice, neboť podle bodu 2 preambule by se právní postavení státních příslušníků třetích zemí mělo „sblížovat s právním postavením státních příslušníků členských států a že by osobě, která pobývala oprávněně v členském státě po dobu, kterou je třeba stanovit, a je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu, měl být v uvedeném členském státě přiznán soubor jednotných práv, která se co nejvíce přibližují právům přiznávaných občanům Evropské unie“ (podtržení doplněno soudem). Z výše uvedeného je zřejmé, že i směrnice předpokládá, že postavení dlouhodobě pobývacího rezidenta je možné přiznat pouze držiteli povolení k dlouhodobému pobytu. Lze tedy dovodit, že pokud je povolení k dlouhodobému pobytu podmínkou udělení postavení dlouhodobě pobývacího rezidenta, tak logicky zrušení povolení k dlouhodobému pobytu musí mít na postavení dlouhodobě pobývacího rezidenta vliv. Tuto skutečnost pak zákonodárce vyjádřil právě v § 85 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
26. Soud má tedy za to, že § 85 odst. 3 zákona o pobytu cizinců není v rozporu se Směrnicí. Na základě tohoto ustanovení tedy správní orgány dospěly ke správnému závěru, že postavení dlouhodobě pobývacího rezidenta žalobci zaniklo na základě rozhodnutí ze dne 22. 7. 2016, č. j. OAM-1014-6/ZR-2016, to společně se zrušením platnosti jeho povolení k trvalému pobytu
27. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí, tedy žalobce neměl postavení dlouhodobě pobývacího rezidenta, tudíž mu jím požadovaný průkaz nemohl být vydán. Žádost žalobce o vydání povolení k pobytu dlouhodobě pobývacího rezidenta (resp. průkazu) byla proto zjevně nepřipustná. Současně žalobci ani nemohlo být postavení dlouhodobě pobývacího rezidenta znovu přiznáno, neboť v okamžiku podání žádosti nebyl držitelem platného povolení k trvalému pobytu.
28. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 19. listopadu 2025

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.